

سازمان فرهنگ و ارتباطات اسلامی
مرکز بررسی‌های راهبردی روابط فرهنگی

زلزله خاموش در اردوگاه ماگا؛ تحلیل راهبردی شکاف فرهنگی میان کاخ سفید و حامیان جوان ترامپ

یاسمین مبصری

کارشناس گروه خط مشی گذاری مرکز بررسی‌های راهبردی روابط فرهنگی

نوع سند: یادداشت سیاستی

نسخه: عمومی

شناسه سند: ۵۰۲۰۲-۰۴۲۱-۰۴۶

تاریخ انتشار: ۱۴۰۵/۲/۰۲

گروه: خط مشی گذاری روابط فرهنگی

پرونده: مطالعات آمریکا

مقدمه: وقتی تشویق‌ها جای خود را به فریاد می‌دهند

در شامگاه ۱۴ آوریل ۲۰۲۶، سالن اجتماعات دانشگاه جورجیا میزبان رویدادی بود که قرار بود نمایش قدرت نسل جدید جنبش «ماگا» باشد، اما به بستری برای افشای عمیق‌ترین شکاف فرهنگی در اردوگاه حامیان دونالد ترامپ بدل شد. جی. دی. ونس، معاون رئیس‌جمهور ایالات متحده و امید اصلی ادامه‌دهندگان راه ترامپ، در میان هواداران سازمان «نقطه عطف آمریکا» روی سن رفت، اما نه با تشویق‌های یکپارچه، بلکه با فریاد اعتراض جوانانی روبه‌رو شد که روزی مهم‌ترین سرمایه انتخاباتی جمهوری‌خواهان به شمار می‌رفتند.

گزارش روزنامه نیویورک تایمز و تصاویر پخش‌شده از شبکه فاکس نیوز نشان می‌دهد که در میان هیاهوی حضار، فریادهای «مسیح از نسل‌کشی حمایت نمی‌کند» و «شما دارید بچه‌ها را می‌کشید» بلند شد. این شعارها که به وضوح ناظر بر سیاست‌های خاورمیانه‌ای دولت ترامپ و تداوم بحران غزه بود، نشان از شکافی ایدئولوژیک دارد که دیگر با لفاظی‌های انتخاباتی پوشانده نمی‌شود. واکنش جی. دی. ونس نیز در نوع خود تأمل‌برانگیز بود؛ او به جای تقابل سخت، به همدلی متوسل شد و صراحتاً اعتراف کرد که «جوانان آمریکایی سیاست خارجی ما در خاورمیانه را دوست ندارند». این لحظه را می‌توان آغاز پایان تعامل سیاسی میان کاخ سفید و جوانان محافظه‌کار فرهنگی دانست.

داده‌های مرکز تحقیقات پیو در بهار ۲۰۲۶ نشان می‌دهد که حمایت از «حضور نظامی تهاجمی آمریکا در خاورمیانه»، در میان رأی‌دهندگان زیر ۳۰ سال جمهوری‌خواه آمریکا به پایین‌ترین سطح خود (حدود ۳۲ درصد) در چند سال اخیر رسیده است. در حالی که این رقم در میان حامیان بالای ۵۰ سال ترامپ همچنان بالای ۶۵ درصد است. این شکاف نسلی در نگاه به جنگ دقیقاً همان گسلی است که در جورجیا به فریاد درآمده است.

یادداشت پیش رو با تحلیل این رویداد، ارتباط آن با اظهارات اخیر پاپ لئو چهاردهم و نقش سازمان «نقطه عطف آمریکا»، در پی تبیین فرصت‌های روایت‌سازی و دیپلماسی عمومی برای جمهوری اسلامی ایران در مواجهه با این «انشقاق داخلی» است.

تضاد میان کاخ سفید و پاپ

اعتراضات داخلی در قلب جنبش ماگا، در امتداد ضربه راهبردی از بلندترین منبر اخلاقی جهان مسیحیت بر پیکره روایت کاخ سفید ایجاد شده است. پاپ لئو چهاردهم، رهبر کاتولیک‌های جهان، در اظهاراتی کم‌سابقه و بی‌پرده، سیاست خارجی و داخلی دولت ترامپ را هدف انتقاداتی بنیادین قرار داده است. آنچه در این اظهارات برای جمهوری اسلامی ایران حائز اهمیت راهبردی است، نه صرفاً محکومیت لفظی، بلکه خلع سلاح اخلاقی روایت جنگ‌طلبانه کاخ سفید است.

پاپ لئو به صراحت تهدید دونالد ترامپ مبنی بر «نابودی تمدن ایران» را «واقعاً غیرقابل قبول» خواند و از آن فراتر رفت. او با وضوحی کلامی که در تاریخ معاصر واتیکان نسبت به یک رئیس‌جمهور آمریکا بی‌سابقه است، اعلام کرد: «عیسی به دعا‌های کسانی که جنگ به راه می‌اندازند، گوش نمی‌دهد. خداوند به هیچ جنگی برکت نمی‌دهد. هر که شاگرد مسیح (شاهزاده صلح) باشد، هرگز در کنار کسانی که شمشیر می‌کشند و امروز بمب می‌اندازند، نخواهد ایستاد». این جملات، مستقیماً ادعای برخورداری از «مأموریت مقدس» یا «تقدیر آشکار» را که همواره در لایه‌های زیرین لفاظی‌های دولت ترامپ علیه ایران وجود داشته، هدف گرفته و آن را نامشروع می‌خواند.

سابقه تاریخی این تقابل قابل تأمل است. این نخستین باری نیست که واتیکان در برابر ماشین جنگی کاخ سفید می‌ایستد. در سال ۲۰۰۳ و در آستانه حمله به عراق نیز پاپ ژان پل دوم با ارسال کاردینال‌های خود به واشنگتن، جنگ را غیراخلاقی و شکستی برای بشریت خواند. همچنین پس از اشغال افغانستان، واتیکان بارها استفاده از هواپیماهای بدون سرنشین را به دلیل کشتار غیرنظامیان محکوم کرد. اظهارات پاپ را باید در امتداد همین سنت واتیکان تحلیل کرد، با این تفاوت که اکنون این انتقادات با اعتراضات قشر جوانان محافظه‌کار آمریکا هم‌جهت شده است. اتفاقی که پیش از این بسیار کم‌رنگ و یا اصلاً نبوده است.

رهبر واتیکان در ادامه، سیاست خارجی تهاجمی دولت ترامپ را ناشی از یک «توهم قدرت مطلق» دانست که به جای تأمین امنیت، جهان را به لبه پرتگاه می‌کشانند. نکته مهم در تحلیل رفتار پاپ لئو، پیوند زدن انتقاد از جنگ با ایران به انتقاد از سیاست‌های ضد مهاجرتی و اخراج‌های دسته‌جمعی است. او این رفتارها را «غیرانسانی» و «به‌شدت بی‌احترام‌آمیز» توصیف کرد و خواستار «تأمل عمیق» در قبال مهاجرانی شد که «سال‌ها بدون هیچ مشکلی در آمریکا

زندگی کرده‌اند». این تقارن در نقد، نشان‌دهندهٔ تشخیص یک بحران اخلاقی سیستماتیک در کاخ سفید از سوی واتیکان است: دولتی که در داخل با هموطنان مهاجر چنین می‌کند، در خارج نیز با «توهم قدرت مطلق» به جان تمدن‌های دیگر می‌افتد.

از منظر روایت‌سازی، اظهارات پاپ، یک «سپر مشروعیت بین‌المللی» برای ایران است. هنگامی که رهبر کاتولیک‌های جهان می‌گوید عیسی دعای جنگ‌افروزان را نمی‌شنود، دیگر سخن از اختلاف سیاسی نیست؛ سخن از طرد معنوی است. این طردشدگی از سوی پاپ، دقیقاً هم‌جهت با فریاد جوانان مسیحی حاضر در سالن «نقطهٔ عطف آمریکا» است که ونس را به «نسل‌کشی» متهم می‌کردند. این هم‌جهتی میان رأس هرم مذهبی مسیحیت (واتیکان) و بدنهٔ جوان و پرشور جنبش محافظه‌کار آمریکا، گسل فرهنگی عظیمی را در زیر پای دولت ترامپ آشکار کرده است.

جنبش نقطهٔ عطف آمریکا؛ ماشین شورشی که حالا علیه سازندگان شوریده است

برای درک عمق این شکاف، شناخت بستر وقوع آن ضروری است. جنبش «نقطهٔ عطف آمریکا» دیگر صرفاً یک تشکل دانشجویی نیست؛ این سازمان در یک دههٔ گذشته، به کارخانه تولید گفتمان و احساسات برای نسل Z محافظه‌کار تبدیل شده است. با بودجه‌ای عظیم و تحت رهبری چهره‌هایی چون چارلی کرک، این سازمان نقشی بی‌بدیل در پیروزی ترامپ در انتخابات گذشته ایفا کرد. آنها بودند که توانستند گفتمان ملی‌گرایی اقتصادی و ضدجنگ «آمریکا نخست» را در میان جوانانی که از فرهنگ لغو چپ‌گرا به ستوه آمده بودند، جذاب جلوه دهند، اما اکنون همان بستری که برای حمله به ایران و دولت بایدن ساخته شده بود، به بلندگویی برای فریاد اعتراض علیه سیاست‌های جی. دی. ونس و تداوم جنگ‌افروزی در منطقه تبدیل شده است.

نفوذ «نقطهٔ عطف آمریکا» در افکار عمومی جوانان آمریکا به حدی بالاست که اعتراض در رویداد آنها، یک «شکست خبری» صرف نیست، بلکه زنگ خطر سقوط رأی قطعی در انتخابات میان‌دوره‌ای و ریاست‌جمهوری ۲۰۲۸ برای جریان ماگا محسوب می‌شود. این جوانان نه با بن‌لادن و القاعده که با پلتفرم‌های پادکست راست‌گرا بزرگ شده‌اند؛ و اکنون پادکست‌هایشان می‌گویند «آمریکای اول» یعنی «عدم دخالت در خاورمیانه»، نه «حمایت بی‌قید و شرط از اسرائیل در برابر غزه یا تهدید نظامی ایران».

تحلیل راهبردی: چرا این شکاف برای ایران مهم است؟

آنچه در جورجیا رخ داد، بیانگر شکاف هویتی در سبد رأی ماگا است. ترامپ با شعار «پایان جنگ‌های بی‌پایان» به قدرت رسید، اما دولتش در ماه‌های اخیر، نه‌تنها از حمله نظامی به یمن و تداوم بحران غزه حمایت کرده، بلکه تنش با ایران را تا تقابل نظامی پیش برده است.

جوانان حاضر در سالن «نقطه عطف آمریکا»، که خود را «میهن‌پرستان صلح‌طلب» می‌دانند، حاضر نیستند برای خوشایند لابی‌های خارجی یا جنگ‌طلبان نومحافظه‌کار، شعارهای انتخاباتی خود را قربانی ببینند. این دقیقاً همان «انشقاق فرهنگی» است که پاشنه آشیل دولت ترامپ در ماه‌های آینده خواهد بود. آنها برای توجیه فشار بر ایران به بهانه هسته‌ای، نیازمند اجماع داخلی هستند؛ اجماعی که فریادهای درون سالن «نقطه عطف آمریکا» نشان داد از هم گسسته است.

توصیه‌های سیاستی برای جمهوری اسلامی ایران

با توجه به تحلیل فوق، دستگاه دیپلماسی عمومی و رسانه‌ای جمهوری اسلامی ایران می‌تواند از این شکاف برای کاهش فشارهای بین‌المللی و ایجاد «ائتلاف نرم ضد جنگ» بهره‌برد. بر همین اساس توصیه‌های ذیل ارائه می‌گردد:

الف) روایت‌سازی هدفمند: «آمریکایی‌ها هم مثل شما خسته‌اند»

رسانه‌های برون‌مرزی و فعالان فضای مجازی باید به‌جای حمله کلی به «آمریکای ترامپ»، به‌صورت مشخص بر این شکاف درون‌گفتمانی ماگا تمرکز کنند.

□ **توصیه محتوایی:** بازنشر گسترده کلیپ فریادهای معترضان در دانشگاه جورجیا با این تیترو: «حتی هواداران خودتان هم شما را جنایتکار جنگی می‌خوانند؛ مگر می‌شود ایران را تهدید کرد؟».

□ **تاکتیک کلیدی:** تقویت این گزاره که فشار بر ایران، بخشی از دستورکار جنگ‌طلبانی است که نماینده مردم آمریکا نیستند. باید نشان داد که پاپ به‌عنوان رهبر کاتولیک‌های جهان و جوانان «نقطه عطف آمریکا» به‌عنوان قلب تپنده ماگا، هر دو مخالف رویکرد تنش‌آمیز کاخ سفید در قبال ایران هستند.

ب) بهره‌برداری دیپلماتیک از اظهارات پاپ و فعال‌سازی دیپلماسی دینی

اظهارات پاپ فرانسیس مبنی بر پایبندی ایران به تعهداتش و «گناه‌آلود» بودن ایجاد تنش، یک سپر اخلاقی و مشروعیت‌بخش بین‌المللی است.

□ سفرا و رایزنی‌های ایران در کشورهای اروپایی و آمریکای لاتین باید در یادداشت‌های دیپلماتیک و مصاحبه‌ها، محور اصلی را بر روی «مشروعیت اخلاقی موقعیت ایران از منظر واتیکان» قرار دهند. این روایت می‌گوید: «حتی حامیان معنوی تمدن غرب (پاپ) نیز ایران را مقصر نمی‌دانند؛ پس چه کسی به ترامپ اختیار تهدید داده است؟».

□ با توجه به توجه ویژه مخاطب نسل Z جمهوری خواه آمریکا به مذهب، رایزنان فرهنگی در هر کجای جهان می‌توانند با تولید محتوا به زبان انگلیسی، بر اشتراکات دینی و اخلاقی اسلام و مسیحیت در نفی جنگ و حمایت از مظلوم تأکید کنند. تناقض ایجادشده میان کلام دولتمردان آمریکایی و پاپ، بستر تأثیرگذاری این گونه اقدامات را فراهم کرده است.

□ استفاده از کلیدواژه‌هایی نظیر «ارزش‌های خانواده»، «تقدس زندگی» و «نفی سلطه‌گری امپراتوری» برای این نسل آمریکایی با این رویکرد سیاسی جذابیت خاصی دارد. لذا تمرکز بر این مفاهیم در روایت‌سازی پذیرش و تأثیرپذیری را افزایش می‌دهد.

ج) تأکید بر انزوای درونی ترامپ با استفاده از مفهوم «نقطه عطف آمریکا»

واژه «نقطه عطف» (که نام همین سازمان دانشجویی است)، می‌تواند در عملیات روانی رسانه‌ای علیه ترامپ کاربرد بسیاری داشته باشد.

□ تولید محتوا با این مضمون که «نقطه عطف از جنبش محافظه‌کاران، به نقطه شکست ترامپ بدل شده است». باید به افکار عمومی آمریکا گوشزد شود که اگر ترامپ حتی در میان جوانان متعصب این جنبش نیز حامی ندارد، صلاحیت مدیریت بحران با قدرتی مانند ایران را نخواهد داشت.

نتیجه‌گیری

یادداشت نیویورک تایمز و تصاویر ویدیویی رویداد جورجیا، سندی غیرقابل انکار از پایان انسجام درون‌گفتمانی راست افراطی آمریکاست. جمهوری اسلامی ایران در مقطع

کنونی، نیازی به رویارویی نظامی با آمریکا ندارد، بلکه می‌تواند با تقویت این «انشقاق فرهنگی»، سپر دفاعی ترامپ را از درون فروپاشد. هرچه فریاد جوانان ماگا علیه جنگ در سالن‌های آمریکا بلندتر شود، صدای طبل جنگ در کاخ سفید ضعیف‌تر خواهد شد. راهبرد برتر، ایستادن بر فراز این گسل و تبدیل آن به یک پرتگاه سیاسی برای حامیان تنش در واشنگتن است.

منابع

- <https://www.youtube.com/watch?v=DqR۳fuQzYVs>
- New York Times (۲۰۲۶). <https://www.nytimes.com/۱۴/۰۴/۲۰۲۶/us/politics/jd-vance-turning-point-usa-protest.html>
- Pew Research Center (۲۰۲۶, April). Are Americans Confident in Trump's Foreign Policy. www.pewresearch.org